

Arrest

nr. 105 081 van 14 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 20 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 22 oktober 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN DAMME, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 14 december 2010 een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type D met oog op gezinshereniging met haar echtgenoot, die over een onbeperkt verblijfsrecht in België beschikt, wat werd toegekend.

1.2. Verzoekster kwam op 13 augustus 2011 België binnen. Op 26 september 2011 meldde verzoekster zich bij de gemeente en werd zij in het bezit gesteld van een bijlage 15 geldig tot 10 november 2011.

1.3. Op 13 oktober 2011 werd verzoekster in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 23 juli 2012.

1.4. Op 3 augustus 2012 legde verzoekster stukken voor met oog op verlenging van haar A-kaart.

1.5. Bij schrijven van 6 augustus 2012 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) de verzoekster om alle documenten voor te leggen die verzoekster nodig achtte in het kader van een onderzoek conform artikel 11 § 2, vijfde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.6. Verzoekster legde de gevraagde stukken voor op 24 september en 9 oktober 2012.

1.7. Op 22 oktober 2012 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Verzoekster werd hiervan in kennis gesteld op 27 november 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,
wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:*

Naam: B

Voorna(a)m(en): F Nationaliteit: Ghana (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

☐ *de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).*

De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in §5, Art 10 van de wet van 15.12.1980. om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien, teneinde dat deze laatsten niet ten laste van de openbare overheden zouden vallen. Uit de aangebrachte stukken blijkt dat betrokkene onafgebroken leefloon geniet sedert 01.09.2011.

Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en hechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele / sociale banden met land van herkomst) blijkt het volgende:

Hieruit blijkt dat zij Nederlandse lessen volgt, uit 3 verklaringen van kennissen blijkt dat zij wel degelijk een koppel vormen en gelukkig samenleven.

Aangezien betrokkene pas op 13.08.2011 in België aangekomen is , weegt de korte duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Betrokkene verbleef 45 jaar in Ghana en iets meer dan een jaar in België ; omwille van de korte duur van het verblijf in België is het eveneens ondenkbaar dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met haar land van herkomst.

Het feit dat het koppel gelukkig samenleeft en het feit dat betrokkene Nederlandse lessen volgt, wegen niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

2.2. De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel in haar synthesesmemorie de schending aan van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtzekerheids- en vertrouwensbeginsel. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Dat het beginsel van behoorlijk bestuur, de hoorplicht, tot doel heeft dat de bestuurde zijn standpunt op nuttige wijze kan doen kennen en bovendien dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel respecteert door pas een beslissing te nemen na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van de relevante gegevens.

Dat het verhoor als basis zal dienen voor verdere stappen binnen de administratieve procedure; dat het daarom noodzakelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken kennis heeft van alle relevante informatie; dat het verhoor daarom met respect voor het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht moet afgenomen worden.

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur, de hoorplicht, enkel van toepassing is bij afwezigheid van een normatieve regeling van de hoorplicht. Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht van toepassing is bij het nemen van beslissingen met individuele draagwijdte; dat de bestreden beslissing gevolgen resorteert die een weerslag heeft op de rechtstoestand van verzoekster; dat de bestreden beslissing een individuele draagwijdte heeft.

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht geldt bij het nemen van individuele bestuurshandelingen t.a.v. burgers, ambtenaren, mandatarissen en andere besturen; dat verzoekster burger is.

Dat in onderhavig geval duidelijk blijkt dat de hoorplicht die bestaat in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken niet vervuld werd.

Dat inderdaad het zo zou kunnen zijn dat de feiten zodanig duidelijk zijn dat een verhoor niet nuttig zou zijn indien gedaagde een gebonden bevoegdheid heeft en geen andere beslissing zou kunnen nemen dan het intrekken van het verblijf, echter dit is niet het geval.

Art. 11 § 2 luidt als volgt:

§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

De tekst vermeldt het woord “kan” zodat gedaagde over een zekere discretionaire bevoegdheid beschikt, maar er is meer. Art. 11 § 2 voorlaatste lid stelt immers het volgende:

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat gedaagde derhalve verplicht is rekening te houden rekening met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Welnu verzoekster meent dat wanneer gedaagde verplicht is hiermee rekening te houden dit automatisch inhoudt dat zij de kans dient te krijgen deze elementen aan te brengen.

Immers de bestreden beslissing stelt hieromtrent het volgende:

“omwille van de korte duur van het verblijf in België is het eveneens ondenkbaar dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met haar land van herkomst”

Verzoekster verwijst naar het tweede middel voor een grondige bespreking maar het staat vast dat de korte duur van het verblijf bezwaarlijk iets zegt over de hechtheid van de gezinsband noch over het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden in het land van herkomst. Los van het feit dat zulks helemaal niet “ondenkbaar” is maakt gedaagde een conclusie die maakt dat in ieder geval als het verblijf in het Rijk kort is in vergelijking met het verblijf in het land van herkomst er nooit sprake kan zijn dat er geen familiebanden, culturele of sociale banden meer bestaan. Dit maakt een toetsing compleet nutteloos. Gedaagde ontslaat zich op deze wijze van haar verplichting deze zaken nauwkeurig te onderzoeken, onderzoek dat minstens dient in te houden dat verzoekster haar standpunt naar voren kan brengen.

Dat de hoorplicht geschonden is.

Dat ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd.

REPLIEK

Het verzoek tot voorlegging van documenten is niet gelijk te stellen met het respecteren van de hoorplicht die vereist is in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hoorplicht impliceert wel dat betrokkene “zijn standpunt op nuttige wijze naarvoor kan brengen”. (Opdebeek I, Beginselen van behoorlijk bestuur, Die Keure Brugge, 2006, p. 236).

Verzoekster heeft documenten binnengebracht die haar hechtheid van de gezinsband aantoonen. Zij heeft bewezen dat zij Nederlandse les volgde wat een aanduiding is van de gezinsband daar zij met haar echtgenoot de landstaal wil spreken. Zij heeft verklaringen van kennissen voorgebracht waarin gesteld wordt dat zij het koppel kennen en dat ze gelukkig samenleven.

Uiteraard heeft verzoekster geen documenten kunnen voorbrengen met betrekking tot het niet bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst. Een negatief bewijs kan terzake niet of zeer moeilijk geleverd worden.

Het gegeven dat de bestreden beslissing enkel het verblijf van verzoekster van 45 jaar in Ghana hierbij in overweging neemt schendt de hoorplicht in die zin dat verzoekster er niet van moest uitgaan dat dit gegeven op zich een argument zou kunnen vormen voor de beslissing en dat verwerende partij wanneer zij dit argument, dat effectief een louter automatische en stereotiepe invulling geeft van de banden met het land van herkomst, aanwendt verzoekster hier over had moeten horen in de zin zoals hierboven geschetst door de rechtsleer. Verzoekster heeft niet de mogelijkheid gehad haar op deze kwestie ‘op nuttige wijze’ haar standpunt naar voor te brengen.

Overigens is de door verwerende partij geciteerde rechtspraak niet terzake daar verzoekster de hoorplicht niet interpreteert op de wijze die door die rechtspraak is weerlegd.”

3.2. In een tweede middel in haar synthesesamenvatting voert verzoekster de schending aan van artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Dat verzoekster de tekst van art. 11 §2 1 Vw. herhaalt:

§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1 ° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

Dat het voorlaatste lid het volgende vermeldt:

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat de bestreden beslissing het volgende vermeldt inzake deze laatste paragraaf:

Aangezien betrokkene pas op 13.08.2011 in België is aangekomen, weegt de korte duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Betrokken verbleef 45 jaar in Ghana en iets meer dan een jaar in België; omwille van de korte duur van het verblijf in België is het eveneens ondenkbaar dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met haar land van herkomst.

Dat de hechtheid van de band op geen enkele moment wordt vermeld in de bestreden beslissing zodat bezwaarlijk kan aangenomen worden dat er effectief rekening mee werd gehouden.

Bovendien meent verzoekster dat gedaagde bezwaarlijk uit de beweerdelijk korte duur van het verblijf in het Rijk kan afgeleid dat er zeker nog familiebanden sociale banden en culturele banden zijn in Ghana. Tenzij gedaagde beschikt over een magische kristallen bol kan zij zulks onmogelijk deduceren uit het beweerdelijk korte verblijf. Verzoekster meent dan ook dat het hier gaat om stereotiepe motivering waarvan gedaagde ze zou kunnen toepassen op alle gevallen waarbij het verblijf in het Rijk kort zou zijn in verhouding met verblijf in het land van herkomst. Het is een passe partout motivering .

Dat zij de facto een voorwaarde toevoegt aan de wet en eigenlijk stelt dat er minstens sprake moet zijn van een “relatief” lang verblijf in het Rijk (in vergelijking met het verblijf in het land van herkomst).

Maar er is meer, verzoekster meent dat gedaagde weet dat er een gezinsband is tussen haar en haar echtgenoot en dat gedaagde derhalve weet dat zij ingrijpt in het gezinsleven.

Dat zij derhalve dient te motiveren waarom zij meent een uitzondering te kunnen maken op het principe vermeld in art. 8 EVRM. Dat zij derhalve de proportionaliteit dient te verantwoorden en meer specifiek dient aan te tonen dat het ingrijpen in het gezinsleven noodzakelijk is zoals vermeld in het tweede lid van art. 8 EVRM.

Dat gedaagde niet eens de moeite doet om art. 8 EVRM te vermelden in de bestreden beslissing.

Dat derhalve art. 11 § 2 geschonden wordt omdat gedaagde voorwaarden oplegt welke niet worden vermeld in de wet

Dat verder de materiële motivering geschonden wordt doordat gedaagde niet vermeldt dat er rekening wordt gehouden met de hechtheid van de band en tenslotte de noodzakelijke afweging van art. 8 EVRM eveneens niet vermeldt in de bestreden beslissing.

REPLIEK

-Verzoekster blijft erbij dat de motivering wel stereotiep is. Het is niet ondenkbaar dat zelfs na 45 jaar verblijf in een land er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met het land van herkomst. Terwijl artikel 11 §2 vijfde lid vreemdelingenwet voor wat het verblijf in België wel refereert naar de duur ervan, is dit niet het geval voor de duur van verblijf in het land van herkomst. Het gaat om twee verschillende en specifieke criteria die door de bestreden beslissing ten onrechte tegen mekaar worden afgewogen.

-In verband met artikel 8 EVRM kan verzoekster op geen enkele wijze verwerende partij volgen. Verwerende partij argumenteert uitgebreid op dit punt maar volledig naast de kwestie.

De bestreden beslissing impliceert dat het familiale leven onmogelijk wordt gemaakt. Eufemistisch wordt door verwerende partij gesteld dat het 'niet noodzakelijk om een definitieve verwijdering' gaat, dat het 'niet tot gevolg heeft dat zij definitief van haar partner wordt gescheiden', dat ze de mogelijkheid heeft 'terug te keren'. Dit is theoretisch juist maar is niet terzake daar in het kader van de beoordeling van artikel 8 EVRM het vaststaat dat het familieleven effectief en minstens voor een redelijk lange periode zal onmogelijk gemaakt worden.

De geciteerde rechtspraak van het EHRM is ook niet terzake. Verzoekster betwist niet dat artikel 8 EVRM een staat zou verplichten om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen.

Ook de rechtspraak van de Raad van State is niet terzake. Deze gaat over het feit dat artikel 8 EVRM niet inhoudt dat tijdelijke verwijdering niet mogelijk is voor iemand die geen papieren heeft. In casu had verzoekster papieren. Deze gaat verder over het feit dat de minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft: ook dat is in casu niet de discussie. Dat artikel 8 EVRM een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg staat: ook dit is in casu evenmin de discussie.

Ook het uitgebreide citaat op pagina 7-8 van de nota is niet terzake en geeft bovendien een onjuiste interpretatie van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 lid 2 EVRM impliceert dat het recht op privéleven geen absoluut recht is. Elke jurist weet dit en dit moet niet herhaald worden.

Maar de cruciale discussie gaat over de verplichte proportionaliteitsafweging die noodzakelijk is bij toepassing van artikel 8 lid 2 EVRM.

En hierop antwoordt de nota niet, met uitzondering van een verwijzing naar een betwistbare rechtspraak van de Raad van State van 12 januari 2005. Deze rechtspraak legt de verantwoordelijkheid voor de proportionaliteitsafweging totaal fout bij de betrokkene zelf. Deze moet niet aantonen (hij mag hiervoor elementen aanbrengen) dat het gaat om een disproportionele afweging van zijn familiaal belang als zijn familiaal leven onmogelijk wordt gemaakt. Het is de staat die de beslissing neemt die de proportionaliteitsafweging dient te maken en niet de betrokkene zelf.

En dit is de essentie van de hier gevoerde discussie waar de nota volledig aan voorbij gaat. In de bestreden beslissing is deze proportionaliteitsafweging totaal afwezig. De Minister heeft een appreciatiebevoegdheid, dit is niet betwist. Maar deze appreciatiebevoegdheid moet gebeuren door een verplichte proportionaliteitsafweging, wat in casu niet het geval is.

Het E. V.R.M. maakt deel uit van de interne rechtsorde en in de hiërarchie van de normen staat het E.V.R.M. hoger dan de nationale wet.

Verzoeker verwijst in dit verband naar de standaardnormen van de Raad van Europa en naar de rechtspraak van het EHRM.

Dit wordt ook duidelijk in de standaarden die door de Raad van Europa in dit kader zijn opgemaakt.

Verzoeker verwijst expliciet naar 'Extradition European standards, Explanatory Notes on the Council of Europe convention and protocols and minimum standards protecting persons subject to transnational criminal proceedings', Council of Europe, p. 129-130 (hoewel het gaat om standaarden bij uitlevering of uitwijzing gelden de aangehaalde principes voor wat betreft de wijze waarop artikel 8 EVRM, lid 2 dient toegepast te worden):

'Infringement of the right to respect private life.

There have been several cases before the Court arguing a violation of Article 8 of the European Convention on Human Rights, which ensures the right to private life, concerning expulsion measures against aliens. The Court's case law has established

four criteria, in order to affirm the consistency of the state action with the standards of Article 8.

The first criterion is the existence of family life. The applicant must establish that he or she in fact has family life in the state concerned. According to the Court the family link between the parent and his or her child always exists irrespective of the age of the children and of whether they live together or not.

Secondly, there has to be interference with the right to private life; expulsion measures have been considered by the Court as interference with the right. The same would apply to extradition or any kind of deportation that would cause family ties to rupture.

Thirdly, the requirement of the rule of law is essential: is the interference in accordance with the law? In any case, national law has to be sufficiently accessible and precise in order to avoid arbitrariness.

Lastly, interference has to pass the test of proportionality: is the measure founded on a legitimate aim and necessary in a democratic society? Article 8, paragraph 2, articulates the legitimate purpose pursued by the measure: the interests of national security, public safety or the economic well-being of the country, for the prevention of disorder or crime, for the protection of health or morals or the protection of the rights and freedoms of others. More specifically, the protection of Article 8 was called upon in the so-called "bad boys" cases, which concerned young individuals who had come to the expelling state and become involved in various criminal activities. The Court established in these cases certain criteria in order to balance the individual's right to private life and the state's sovereign discretion to interfere in an exception to the right. It, therefore, reasoned with a certain flexibility, bearing in mind the special circumstances of each case. The factors taken into consideration were factors relating to the interests of the two parties; the nature and the seriousness of the offence; the length of the applicant's residence in the state; the time that had elapsed between the offence and the expulsion and the individual's conduct during that period; the nationality of the rest of the family members the applicant's family situation and the length of the marriage; the existence of the applicant's children in that state and their age; difficulties that the other family members could face in the country of origin, if they were to follow the individual concerned; links to the country of origin; and ability to speak the language of the country of origin and schooling.

In that respect the Committee of Ministers recommended to states Parties to the European Convention of Extradition, when deciding on extradition requests, to bear in mind the hardship that might be caused by the extradition procedure to the person concerned and his or her family, in cases where the procedure is manifestly disproportionate to the seriousness of the offence and when the penalty likely to be passed will not significantly exceed the minimum period of one-year detention or will not involve deprivation of liberty. It seems this recommendation was influenced by the right to respect for family life.

Verwerende partij maakt op geen enkele wijze een proportionaliteitsafweging, laat staan dat ze de vermelde criteria correct zou toepassen. Verwerende partij maakt geen enkele afweging met betrekking tot de gezinssituatie van verzoeker.

Verzoeker verwijst naar de courants bij de Raad geciteerde rechtspraak van het EVRM (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38) waarbij verwezen wordt naar de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

In het arrest van 22.01.2004 wordt door de Raad van State het volgende gesteld.

"Overwegende dat in de bestreden beslissing, in het licht van artikel 8 EVRM, niet wordt gemotiveerd dat de uiteenzetting te dezen voldeed aan een dwingende maatschappelijke behoefte, dat een loutere verwijzing naar het feit dat deze uitwijzing geschiedt om een strafbaar feit te voorkomen (illegaal verblijf) onvoldoende is, vermits niet wordt aangegeven dat de sanctionering van een illegaal verblijf, dat de verzoekende partij overigens wou laten regulariseren, in het huidige geval een dergelijk zware maatregel, als de uitwijzing met dergelijke repercussies op het gezinsleven, rechtvaardigde, dat, zoals de verzoekende partij uiteenzet "het belang van de Belgische staat(...) bij een objectieve afweging niet in verhouding tot het nadeel dat verzoeker ondervindt, dat het middel ernstig is."

Deze rechtspraak staat niet alleen maar verscheidene malen herhaald en bevestigd:

Zo is er het arrest van de Raad van State van 13 juli 1993 dat het volgende stelt:

Art. 8 E. V.R.M. bepaalt dat de overheid waarbij een verzoek om een verblijfsvergunning aanhangig werd gemaakt op grond van art. 9, lid 3, Vreemdelingenwet, het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven moet beoordelen in het licht van de voorschriften inzake algemeen belang die worden opgesomd door dit artikel.

Overwegende dat verzoekster enkel een gezinsleven kan hebben in België en dat de Belgische Staat niet bewijst dat één van de bij art. 8 E. V.R.M. bedoelde voorschriften in verband met het algemeen belang in het gedrang wordt gebracht, vernietigt de Raad van State de beslissing tot afwijzing van de verblijfsvergunning die was aangevraagd op grond van art. 9, lid 3, Vreemdelingenwet. (H.v.St. nr. 43.821, 13 juli 1993, Rev. dr. étr., 1994, 21)

Alsook het arrest van de Raad van State van 1 april 1996:

Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1.

E. V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2 van hetzelfde Verdrag. De Vreemdelingenwet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van

deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn. Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's daaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen. De onmiddellijke uitvoering van de beslissing zou kunnen leiden tot de volledige en herstelbare verbreking van het contact tussen de verzoeker en zijn kinderen en kleinkinderen. (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, T. Vreemd., 1997, 29)

Bovenstaande rechtspraak toont aan dat er wel degelijk een afweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de (tijdelijke) verwijdering van het grondgebied. Meer concreet wordt deze afweging verder gespecificeerd in het arrest van de Raad van State van 25 september 1996:

De aangevochten akte (het bevel om het grondgebied te verlaten) vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoekster. Deze inmenging is bij wet voorzien en beoogt een wettig doel, namelijk 'de economische welvaart van het land'. Om in overeenstemming te zijn met de vereisten van art. 8 E. V.R.M., moet ze evenwel 'nodig zijn in een democratische samenleving', dat wil zeggen gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte, en moet ze, meer in het bijzonder, evenredig zijn met het nagestreefde doel (Hof Mensenrechten 13 juli 1995 (Nasri)).

Verzoekster leeft sinds negen jaar in België en ze heeft daar noodzakelijkerwijze intense sociale en affectieve banden gesmeed. Ze heeft geen enkele binding meer met haar vaderland. Bovendien wordt nergens aangetoond dat de tweejarige zoon van verzoekster, zonder ernstige gevolgen, een totale breuk met de omgeving waarin hij altijd heeft geleefd, zou kunnen doorstaan. In deze bijzondere omstandigheden, kan de inbreuk in het privé- en gezinsleven van verzoekster, die haar verwijdering van het grondgebied zou inhouden, niet worden beschouwd als zijnde redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel. (R.v.St. nr. 61.972, 25 september 1996, T. Vreemd., 1997, 31)

De bestreden beslissing dient dus in principe gerechtvaardigd te zijn door een dwingende maatschappelijke behoefte, en ze moet, meer in het bijzonder, evenredig zijn met het nagestreefde doel. Met name is er geen onderzoek naar de gerechtvaardigdheid van de bestreden beslissing omwille van een dwingende maatschappelijke behoefte en in het bijzonder is er geen onderzoek naar de evenredigheid van de bestreden beslissing met het nagestreefde doel namelijk de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker stelt dat er geen sprake is van een evenredigheid noch van enig onderzoek naar deze evenredigheid. Het loutere gegeven dat de proportionaliteitsafweging afwezig is volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen.

Besloten moet worden dat er een schending is van artikel 8 EVRM.

Minstens dient besloten te worden dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is gezien er geen duidelijk geen afweging werd gemaakt omtrent art. 8 EVRM."

Gelet op hun onderlinge samenhang worden deze middelen samen besproken.

3.3. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder "middel" worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De Raad stelt vast dat verzoekster uiteenzet noch verduidelijkt op welke wijze het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel worden geschonden door de bestreden beslissing.

Het middel is in deze mate dan ook onontvankelijk.

3.4. Wat de ingeroepen schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad merkt op dat de verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

3.5. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 11, §2, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;"

Artikel 10 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

§ 2. (...)

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. (...)

§ 5. De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de

gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

In casu wordt dienaangaande in de beslissing gemotiveerd dat "*□ de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).*

De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in §5, Art 10 van de wet van 15.12.1980. om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien, teneinde dat deze laatsten niet ten laste van de openbare overheden zouden vallen. Uit de aangebrachte stukken blijkt dat betrokkene onafgebroken leefloon geniet sedert 01.09.2011."

Dit motief wordt door de verzoekster niet betwist noch weerlegd.

3.6. De verzoekster wijst er terecht op dat de gemachtigde in het kader van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet beschikt over een zekere discretionaire bevoegdheid, met name "*kan*" de gemachtigde beslissen al dan niet een einde te stellen aan het verblijf.

Evenwel dient rekening gehouden te worden met artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet, waarnaar de bestreden beslissing eveneens verwijst en dat luidt: "*Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."*

In de memorie van toelichting bij artikel 9 van het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet waarbij een nieuw artikel 11 wordt ingevoegd in de Vreemdelingenwet, wordt het volgende gesteld: "*Artikel 11, § 2, nieuw, voorziet, overeenkomstig artikel 16 van de richtlijn, de mogelijkheid om een einde te maken aan het verblijf van een vreemdeling die een BIVR heeft ontvangen voor een bepaalde duur op basis van artikel 10, § 1 en 13, § 1, tweede lid, omwille van de opgesomde motieven. Het gaat om een algemene mogelijkheid die geval per geval moet worden onderzocht.*

a) *De motieven*

Het motief volgens hetwelk de voorwaarden in artikel 10 niet meer worden vervuld, zal op een redelijke manier moeten worden gebruikt, met name met het oog op de aard en de hechtheid van de familiale banden van de persoon (cf. artikel 17 van de richtlijn) (...)

In het kader van het onderzoek van een eventuele beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van de voornoemde motieven, zal de minister of diens gemachtigde rekening moeten houden met de algehele situatie van het betrokken gezinslid.

De (andere) banden van dit gezinslid met België zullen in aanmerking worden genomen. Artikel 11, § 2, voorziet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn, dat elke op basis van dit artikel genomen beslissing die een einde stelt aan het verblijf, rekening moet houden met de aard en de hechtheid van de familiebanden van de persoon, de duur van zijn verblijf in België en het bestaan van familiebanden, culturele banden of sociale banden met het land van herkomst. De afweging van de belangen met betrekking tot dit onderwerp moet in de eventuele uiteindelijke beslissing worden vermeld. (...)" Hierbij wordt in de memorie van toelichting dat deze bepaling "*slechts een toepassing is van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."*

(Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p.56-63).

3.7. Uit de memorie van toelichting bij artikel 11 van de Vreemdelingenwet hierboven geciteerd, kan niet anders dan afgeleid worden dat de gemachtigde bij een beslissing waarbij een einde gemaakt wordt "*aan het verblijf van een vreemdeling die een BIVR heeft ontvangen voor een bepaalde duur op basis van artikel 10, § 1 en 13, § 1, tweede lid*" dient rekening te houden met het gestelde in artikel 8 van het EVRM dat voorziet in de bescherming van het gezins- en privéleven. Dit houdt evenwel niet in dat artikel 8 van het EVRM in de bestreden beslissing dient te worden vermeld, zoals verzoekster betoogt. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen volledige formele motiveringsplicht in. (RvS 26 juni 2010, nr. 205.942)

Artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet houdt aldus in dat een afweging dient gemaakt te worden inzake de proportionaliteit tussen het beoogde doel van de maatregel en de ernst van de inbreuk waarbij *in casu* rekening moet gehouden worden met de aard en de hechtheid van de

familiebanden van de persoon, de duur van zijn verblijf in België en het bestaan van familiebanden, culturele banden of sociale banden met het land van herkomst en dat deze afweging in de bestreden beslissing moet worden vermeld.

Verzoekster betoogt dat nu de gemachtigde gehouden is rekening te houden met de elementen die in artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet dit impliceert dat verzoekster de kans dient te krijgen deze elementen aan te brengen; dit is haar standpunt naar voren te brengen en gehoord te worden.

De Raad wijst erop dat de hoorplicht die verzoekster geschonden acht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575; RvS 7 september 2005, nr. 148.602). Het horen kan enkel vereist zijn om tegemoet te komen aan de verplichtingen die voortvloeien uit het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekster eveneens geschonden acht.

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Dit impliceert evenwel niet dat verzoekster noodzakelijkerwijs mondeling haar bemerkingen diende te kunnen formuleren, doch slechts dat zij de mogelijkheid moet hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze naar voren te brengen. Het volstaat dat een betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472).

3.8. De Raad stelt vast dat conform het gestelde in artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing volgende afweging bevat : *“Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en hechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele / sociale banden met land van herkomst) blijkt het volgende:*

Hieruit blijkt dat zij Nederlandse lessen volgt, uit 3 verklaringen van kennissen blijkt dat zij wel degelijk een koppel vormen en gelukkig samenleven.

Aangezien betrokkene pas op 13.08.2011 in België aangekomen is , weegt de korte duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Betrokkene verbleef 45 jaar in Ghana en iets meer dan een jaar in België ; omwille van de korte duur van het verblijf in België is het eveneens ondenkbaar dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met haar land van herkomst.

Het feit dat het koppel gelukkig samenleeft en het feit dat betrokkene Nederlandse lessen volgt, wegen niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht.”

Het is vervolgens aan de Raad om te na te gaan of de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot deze beslissing is gekomen.

3.9. Verzoekster betoogt dat er geen proportionaliteitsafweging in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft plaats gevonden, met name dat er geen onderzoek is gebeurd naar de noodzakelijkheid van de inmenging in verzoeksters gezinsleven.

Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.10. *In casu* refereert verzoekster aan een gezinsleven met haar echtgenoot die ze heeft vervoegd in België. Er blijken geen elementen die zich verzetten tegen het aannemen van een effectief gezinsleven in België tussen verzoekster en haar echtgenoot. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat het huwelijk noch de hechtheid van de band tussen verzoekster en haar echtgenoot wordt betwist, zoals hieronder zal blijken.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in dit gezinsleven van verzoekster. Indien het een weigering van een voortgezet verblijf betreft, wat in deze zaak het geval is, dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op eerbiediging voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is aldus niet absoluut.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi v. Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

In die zin wijst de Raad er voorts op dat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM uitdrukkelijk een inmenging van het openbaar gezag in het privé- of gezinsleven toelaat indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen niet betwist dat de inmenging in de wet is voorzien en één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft.

De vraag rijst aldus of de inmenging in het gezinsleven noodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52). Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de "*fair balance*"-toets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, par. 76).

3.11 De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar artikel 11, § 2, 1° *iuncto* artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet dat voorziet dat de gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven indien de persoon die hij vervoegde niet langer beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van dezelfde wet om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

Het spreekt voor zich dat het opleggen van de verplichting aan een gezinshereniger om in te staan voor het onderhoud van de personen die hem vervoegen vereist is met het oog op de bescherming van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde belangen. (zie in deze zin EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 65; EHRM 20 oktober 2005, nr. 8876/04, Haydarie v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 september 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 50.) De onbeperkte immigratie van personen die niet kunnen terugvallen op een ondersteuning van familieleden zou immers de openbare veiligheid, het economisch welzijn en de rechten en de vrijheden van anderen ernstig in het gedrang brengen. De bestreden beslissing komt aldus tegemoet aan een dwingende sociale behoefte.

3.12. Vervolgens moet worden nagegaan of de gemachtigde een proportionele beslissing treft, met name of een billijke belangenafweging werd gemaakt.

In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van de belangen van de Belgische Staat, met name de toepassing van de artikelen 11, § 2, 1° *iuncto* artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet, waarvan hierboven werd vastgesteld dat ze een legitiem doel nastreven en tegemoet komen aan een dwingende sociale behoefte.

De Raad benadrukt dat de gemachtigde op basis van artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet gehouden is rekening te houden met de duur van het verblijf van de betrokken vreemdelingen in België en het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. Dit zijn criteria die eveneens in de rechtspraak van het EHRM m.b.t. toepassing van artikel 8 van het EVRM worden gehanteerd (zie EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, *Boultif v. Zwitserland*, par. 48 en EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, *Üner v. Nederland*, par. 58).

De gemachtigde dient aldus rekening te houden met de gegevens waarover hij hieromtrent beschikt.

In die zin maakt de bestreden beslissing melding van de belangen van verzoekster, met name dat zij iets meer dan een jaar in België verblijft, dat zij 45 jaar in Ghana heeft verbleven, dat het ondenkbaar is dat er geen familiebanden, culturele of sociale banden meer bestaan in het land van herkomst, dat zij wel degelijk een koppel vormt met haar echtgenoot, gelukkig samenleeft en Nederlandse lessen volgt.

3.13. Ten dezen meent verzoekster dat de gemachtigde bezwaarlijk uit de korte duur van haar verblijf kan afleiden dat zij zeker nog familiebanden, sociale en culturele banden heeft in Ghana. Verzoekster meent dat het hier een stereotiepe motivering betreft die van toepassing is op iedereen waarvan het verblijf in België kort is in verhouding met het verblijf in het land van herkomst. Voorts meent verzoekster dat hierdoor een *de facto* voorwaarde wordt gevoegd aan de wet, dat er minstens sprake zou moeten zijn van een “*relatief*” lang verblijf.

Verzoekster stelt vervolgens dat zij uiteraard geen documenten kan voorleggen m.b.t. het niet bestaan van familiale, sociale of culturele banden in Ghana daar een negatief bewijs moeilijk geleverd kan worden. Verzoekster stelt tenslotte dat de gemachtigde een conclusie maakt waardoor in elke situatie waar een verblijf in België van korte duur is in vergelijking met het verblijf in het land van herkomst, er nooit sprake kan zijn dat er geen familiale, sociale of culturele banden bestaan. Volgens verzoekster maakt zo’n conclusie elke toetsing compleet nutteloos en ontslaat de gemachtigde zich van de verplichting om de zaken nauwkeurig te onderzoeken.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het moment van de bestreden beslissing, enerzijds, iets meer dan een jaar in België verbleef en, anderzijds, reeds 45 jaar in haar land van herkomst, Ghana, heeft verbleven. Deze feitelijke gegevens worden in de bestreden beslissing ook zo weergegeven en worden door verzoekster niet betwist noch weerlegd. Door te wijzen op het korte verblijf van verzoekster in België en te overwegen dat dit korte verblijf niet opweegt tegen het verlengen van het verblijfsrecht, voegt de gemachtigde geen voorwaarde toe aan de wet, maar houdt zij rekening met het duur van het verblijf van verzoekster in België, zoals wordt vereist door artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet en de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt voorts vast dat op 6 augustus 2012 de gemachtigde een schrijven aan verzoekster richtte waar zij uitdrukkelijk werd verzocht om alle documenten voor te leggen die zij nodig achtte in het kader van onderzoek conform artikel 11 § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet. De verzoekster was aldus op de hoogte van het feit dat de duur van haar verblijf in België alsook het bestaan van familiebanden, culturele of sociale banden in het land van herkomst in rekening zouden worden genomen. Zij was aldus in staat, in tegenstelling tot wat zij beweert in haar synthesesemorie, om in antwoord op dit schrijven haar standpunt hieromtrent op nuttige wijze uiteen te zetten en ze had de mogelijkheid om dat standpunt met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven.

Daargelaten de vraag of het mogelijk is omtrent deze elementen een negatief bewijs naar voren te brengen, stelt de Raad vast dat de verzoekster in haar antwoord op het voormeld schrijven in gebreke bleef om minstens melding te maken van het eventueel niet (meer) bestaan van zulke banden in Ghana.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster ook nu in haar synthesesemorie niet concreet stelt of betoogt dat zij geen banden, van welke aard ook, meer heeft in Ghana. Verzoekster beperkt zich tot het betoog dat zij haar standpunt op nuttige wijze niet naar voren kon brengen, *quod non in casu*, en dat zij geen negatief bewijs kan voorleggen.

In de mate dat verzoekster meent dat zij gehoord had moeten worden omtrent haar verblijf van 45 jaar in Ghana, stelt de Raad vast dat verzoekster niet concretiseert welke elementen zij dan op nuttige wijze

naar voren zou hebben gebracht noch aangeeft hoe zij dan in een mondeling gehoor wel het bewijs zou hebben geleverd van het bestaan of niet bestaan van banden in Ghana. Verzoeksters betoog hieromtrent blijkt als dusdanig beperkt tot een theoretische en hypothetische discussie.

Er wordt niet aannemelijk gemaakt waarom verzoekster haar standpunt niet op nuttige wijze schriftelijk naar voren had kunnen brengen, met name door in een verklaring de gemachtigde op de hoogte te brengen van het eventueel niet (meer) bestaan van familiebanden, sociale of culturele banden met Ghana. De omstandigheid dat verzoekster niet mondeling werd gehoord, belette niet om elementen die zij nuttig achtte eventueel schriftelijk te melden.

Bij gebrek aan enige melding hieromtrent, komt het de Raad niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde uit het gegeven dat verzoekster 45 jaar in Ghana verbleef, een feitelijke gegeven dat door verzoekster op zich niet worden betwist noch weerlegd, afleidt dat het *“ondenkbaar”* is dat *“er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan in haar land van herkomst”*.

3.14. Verzoekster betoogt verder dat de hechtheid van de band tussen haar en haar echtgenoot op geen enkele moment wordt vermeld zodat bezwaarlijk kan aangenomen worden dat er effectief rekening mee werd gehouden. De Raad stelt vast dat dit betoog faalt, daar de bestreden beslissing verwijst naar het *“feit dat het koppel gelukkig samenleeft en het feit dat betrokkene Nederlandse lessen volgt”*, waarbij uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde zich daarvoor gesteund heeft op de documenten die verzoekster daaromtrent heeft voorgelegd, in het bijzonder de documenten omtrent het volgen van Nederlandse lessen, wat volgens verzoekster duidt op een gezinsband daar zij met haar echtgenoot de landstaal wil spreken, en de drie verklaringen van kennissen dat zij wel degelijk een koppel vormen en gelukkig samenleven. De bestreden beslissing motiveert daarbij verder dat deze gegevens niet opwegen tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de hechtheid van de band tussen haar en haar echtgenoot.

3.15. De bestreden beslissing motiveert dat verzoeksters individuele belangen echter niet opwegen tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht, met name met oog op het vrijwaren van de belangen van de Belgische Staat op grond van artikelen 11, § 2, 1° *iuncto* artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, maakt de bestreden beslissing melding van een afweging van de belangen, zoals vereist door artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet. Verzoekster kan niet dienstig betogen dat er geen belangenafweging heeft plaats gehad.

3.16. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar grotendeels theoretisch betoog, waarbij zij omstandig rechtspraak van de Raad van State en het EHRM aanhaalt en citeert uit *“Extradition European Standards”* van de Raad van Europa, in gebreke blijft om *in concreto* aan te tonen dat deze gemaakte belangenafweging disproportioneel is.

Verzoekster toont niet aan dat de beslissing van de gemachtigde heeft geleid tot een wanverhouding tussen haar individuele belangen en deze van de Belgische Staat.

Zoals eerder gesteld is het motief dat het niet ondenkbaar is dat verzoekster, gezien haar langdurig verblijf in Ghana en haar korte verblijf in België, beschikt over familiale, culturele en sociale banden in haar land van herkomst, niet kennelijk onredelijk.

Voorts stelt de Raad vast dat niet wordt getwijfeld aan de hechtheid van de band van tussen verzoekster en haar echtgenoot maar dat wordt geoordeeld dat dit gegeven niet doorslaggevend is.

De Raad wijst erop dat verzoekster wist of diende te weten, dat zij slechts in het Rijk verbleef op grond van een afgeleid verblijfsrecht dat aan specifieke voorwaarden was verbonden en dat gedurende de eerste drie jaren hieraan een einde kon worden gesteld op grond dat niet meer was voldaan aan de verblijfsvoorwaarden voor de gezinshereniging.

In de mate dat verzoekster aldus meent dat *in casu* een disproportionele afweging werd gemaakt m.b.t. haar gezinsleven, stelt de Raad vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar individuele belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het algemene belang dat de gemachtigde nastreeft door een stringente toepassing van de verblijfswetgeving. Verzoekster lijkt voorbij te gaan aan het feit dat noch zij, noch haar echtgenoot aan de slag zijn op de reguliere arbeidsmarkt in België. Tevens maakt verzoekster geen melding van ernstige moeilijkheden die het voortzetten van een normaal en effectief gezinsleven in het herkomstland van verzoekster of elders verhinderen. (In EHRM 17 februari

2009, nr. 27319/07, Onur v. Verenigd Koninkrijk, par. 60). Ze toont aldus niet concreet aan in welke mate haar gezinsleven verbroken wordt door de bestreden beslissing.

Daarenboven dient er op te worden gewezen dat de bestreden beslissing niet verhindert dat verzoekster terugkeert naar België op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

In het licht van wat voorafgaat, toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde zijn beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de beslissing is gestoeld met miskennen van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding.

Verzoekster heeft geen kennelijk onredelijk handelen in het licht van artikel 11, § 2 aangetoond noch in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Er kan aldus niet worden vastgesteld dat de gemachtigde *in casu* een disproportionele belangenafweging heeft gemaakt. Een schending van artikel 8 van het EVRM noch van artikel 11, § 2 wordt aangetoond.

De Raad stelt vast dat verzoekster met haar weinig geconcretiseerd betoog geen schending aantoont van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel en tweede middel zijn niet gegrond.

3.17. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, van artikel 26/4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit) en van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Dat de bestreden beslissing stelt dat verzoekster het Rijk dient te verlaten.

Dat art. 26/4 § 1 van het KB het volgende stelt:

§ 2. Indien de Minister of zijn gemachtigde beslist een einde te maken aan het verblijf van de op grond van artikel 10bis, van de wet, toegelaten vreemdeling, geeft hij hem zo nodig, het bevel om binnen een bepaalde termijn het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent deze beslissing aan de vreemdeling door hem het document overeenkomstig het model van bijlage 14quater te overhandigen

Dat uit de woorden “zo nodig” afgeleid wordt dat er dient te moeten worden gemotiveerd waarom er een bevel wordt afgeleverd.

Dat gedaagde inderdaad het bevel motiveert en wel als volgt:

In uitvoering van artikel 7, eerste lid 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.

Dat art. 7 eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

Dat verzoekster in zijn geheel niet begrijpt dat zij langer dan de in art. 6 bepaalde termijn in het Rijk heeft verbleven en al helemaal niet hoe zij dit bewijs niet zou leveren.

Dat derhalve art. 26/4 van het KB Vreemdelingen geschonden werd daar de motivering van het bevel foutief is.

Gedaagde heeft immers het verblijfsrecht ingetrokken hetgeen maakt dat zij tot en met de dag dat haar verblijf wordt ingetrokken legaal in het Rijk verbleef. Het feit dat men een verblijf intrekt betekent automatisch dat er een verblijfsrecht is en dat er bezwaarlijk sprake kan zijn van een overschrijding en het bewijs van het legaal verblijf per definitie geleverd is.

Dat ook art. 7 eerste lid 2° geschonden werd daar verzoekster helemaal niet een termijn heeft overschreden en zelfs het bewijs geleverd heeft dat legaal in het Rijk verbleef.

Dat verzoekster dan ook in zijn geheel niet begrijpt waarom haar een bevel wordt betekend. REPLIEK

Dat gedaagde te kennen geeft dat art. 7 van de Vreemdelingen gewijzigd is en dat er thans geen sprake meer is van een discretionaire bevoegdheid in hoofde van gedaagde.

Evenwel verandert zulks niets aan de gebrekkige motivering van de bestreden beslissing. Immers art. 26/4 6 1 van het KB Vreemdelingen blijft behouden; in de tekst ervan staat duidelijk dat er “zo nodig” een bevel wordt afgeleverd

Dat in tegenstelling tot hetgeen gedaagde beweert dit geen afbreuk doet aan de hogere rechtsnorm zoals geformuleerd in art. 7 van de Vreemdelingenwet. Zeer zeker doet het geen afbreuk aan de verplichting om te motiveren waarom verzoeker een bevel wordt betekend.

De beslissing dient te worden vernietigd."

3.18. De bestreden beslissing verwijst voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten naar artikel 26/4, § 1 van het Vreemdelingenbesluit dat luidt als volgt:

"§ 1. Indien de Minister of zijn gemachtigde beslist een einde te maken aan het verblijf van de op grond van artikel 10, van de wet, toegelaten vreemdeling, geeft hij hem, zo nodig, het bevel om binnen een bepaalde termijn het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent deze beslissing aan de vreemdeling door hem het document overeenkomstig het model van bijlage 14 ter te overhandigen."

3.19. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

3.20. Verzoekster stelt niet te begrijpen hoe zij op de dag dat haar verblijfsrecht wordt ingetrokken, al langer dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn kan verblijven of er niet in zou slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

3.21. Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;"

Artikel 6, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling niet langer dan drie maanden in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt."

3.22. Er wordt niet betwist dat verzoeksters verblijfsrecht op 22 oktober 2012 werd ingetrokken. Tot die datum verbleef verzoekster op legale wijze op het grondgebied.

Bij beslissing van 22 oktober 2012 werd een einde gesteld aan verzoeksters lang verblijf en wordt haar verblijfsrecht van meer dan drie maanden ingetrokken. Nu verzoekster niet meer toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden, kon de gemachtigde aldus vervolgens vast stellen dat verzoekster langer dan drie maanden in het Rijk verblijft.

Verzoekster toont met haar betoog dat zij *"geheel niet begrijpt dat zij langer dan de in art. 6 bepaalde termijn in het Rijk heeft verbleven"* niet aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat verzoekster waarvan uit het administratief dossier blijkt dat zij op 13 augustus 2011 in België is aangekomen en wiens verblijfsrecht van meer dan drie maanden werd ingetrokken, op dat moment langer dan drie maanden in het Rijk verblijft. Verzoekster slaagt er immers niet in het bewijs te leveren dat de termijn van drie maanden, zoals bepaald door artikel 6 van de vreemdelingenwet, niet werd overschreden, bv. door aan te tonen dat zij beschikt over een ander verblijfsrecht of verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden. Verzoekster toont aldus niet aan dat de gemachtigde na op goede gronden te hebben vastgesteld dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, op kennelijk onredelijke wijze heeft beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De verwerende partij dient gevolgd te worden dat waar in casu de gemachtigde over een gebonden bevoegdheid beschikte. Er dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige

appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekster zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bevindt, dat dit steun vindt in het administratief dossier en door het betoog van verzoekster niet wordt weerlegd. De gemachtigde kon dus conform artikel 26/4 van het Vreemdelingenbesluit ‘zo nodig’ een bevel om het grondgebied te verlaten betekenen.

Een schending van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en van artikel 26/4 van het vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond.

Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan voorts ook op gewezen te worden dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Op dit punt kan een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing aan verzoekster dan ook geen nut opleveren.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MAES